

Petr Svoboda,

ryjec, ozdobník a emailleur v Praze, Bartolomějská ul. č. 309-I.
dodavatel klubu českých turistů a české ústřední jednoty velocipedistů
v Praze, jakož i mnohých klubů v Čechách, na Moravě a ve Slezsku.
Zhotovuje odznaky turistické, cyklistické a sokolské v emaili buď
dle návrhů vlastních aneb jemu podaných, vkusně a v cenách nej-
levnějších.

J. & O. Wondráček,

obchod s turistickými potřebami

v Praze

na Malém náměstí číslo 459-I.,

doporučuje

☛ své levné ☛

turistické košile, vlněná lýtka (štuci), kamaše,
pásky, klobouky, čepice, hole, torby, ruksaky,
haleny, plaidy a pod.

Humpolecké lodny

na obleky turistické a lovecké, jakož i jemné modní
látky anglické a brněnské doporučuje v největším vý-
běru a levných cenách při dobré jakosti obchodní dům

J. Novák,

Praha, Vodičkova ulice, jedině „u Štajgrů“,
Kolín, Rubešova ulice.

== Vzorky na požádání franko. ==

ALPSKÝ VĚSTNÍK

Orgán českého odboru slovinského
alpského družstva.

Č. 2. * LISTOPAD. * R. II.

Česká chata.

Pod horami, kde spí věčné sněhy,
alpských růží květem opejřata
jako dívka plná lásky, něhy
rozpíná svou náruč česká chata.

Ó jak poutník radostně k ní chvátá,
domácích niv sladké cítí žehy,
v moři cizím tuše pevné břehy —
kde zní volně mluva naše zlatá.

Kéž tak, jako milou chýží touto
překonáme každé tuhé pouto,
odstraníme poroby své sledy.

Kéž jak zde do nebetyčných říší
vítězství jde naše do těch výší,
kde nás mrazí dosud chlad a ledy.

Antonín Klášterský.

Stavba stezky v Turském Žlebu.

Napsal Dr. *Johannes Frischauf*, universitní profesor ve Št. Hradci.

Širokým Kamnišským sedlem rozděleno je střední pásmo Saviňských Alp na skupinu východní a západní, ve které jsou vrcholy nejvyšší; jesti to dlouhý hřeben, který od Brany až ke trojí zemské hranici (Štýrsko, Korutany, Kraňsko) tvoří jižní obrubu nejvyšší části Logarovy doliny (Okrešel).

Mezi Turskou Gorou (Kotla) a hřebenem Rinky vede soutěska od prof. Frischaufa nazvaná „Rinkathor“ (Turski žleb), a to od chaty Okrešelské do výše k ssutkovým polím, které vyplňují kouty na jižní straně hlavního pásma.

Jako turista šel první po této cestě botanik Emanuel Weiss r. 1858., který praví, že je to skoro kolmá sluj mezi Branou a Skutou, vyplněná z části ssutkami, z části zmrzlým sněhem.

Dávno bylo si přátí, aby tu zřízena byla stezka, příchod to ku hlavním vrcholům saviňských Alp: Rince, Štajerské Rince (Mitterspitz), Skutě, Dlugemu Hrbetu a Grintovci, i ku přechodům do Dolní jezerské Kočny, do Bystřického i Kokerského údolí; avšak slezení příkrých stěn bylo příliš těžké.

První pokus cesty učiněn byl r. 1894. saviňským odborem slovenského planinského družstva. Horská stezka v nejvyšších částech musí být zřízena nejprve shora; i byla nejvýše položená část učiněna nejdříve schůdnou stupni ve skále vytesanými a opatřením ocelových lan; kromě toho byl upraven zdola vstup do Turského Žlebu.

V dalších pracích nebylo saviňskou podružnicí pokračováno, poněvadž celský odbor rak. něm. alpského spolku, ačkoli z časopisu „Oester. Touristen-Zeitung“ (1894.) zvěděl o pracích již vykonaných, vymohl si na valné hromadě D. Ö. A. V., která v září roku 1895 byla konána v Solnohradě, subvenci 754 marek „na cestu od chýše Okrešelské k Turskému Žlebu“. Protest saviňské podružnice, která právem považovala usnesení valné hromady za zasahování do prací svých, byl odbyt nezdvořilou odpovědí a nesprávným důvodem, že prý stezka, kterou saviňská podružnice zřídila, takřka úplně zanikla; nová stezka bude prý se stavěti na druhé straně žlebu.*)

Za subvenci 754 marek podnikl celský odbor D. Ö. A. V. především zcela zbytečnou cestu od Okrešelské chýše ke vstupu do Turského Žlebu, která vede alpským porostem, kde pase se dobytek; na této části nebylo ani před založením cesty větších obtíží, než jaké vyskytují se při výstupu na Gleinalpu nebo Koralpu (ve Štýrsku).

Jak stílisace žádosti alpského odboru za subvenci na cestu „k turskému žlebu“ prozrazuje, že odbor neznal terrain, tak povolení subvence ke žlebu objasňuje, jak velice tehdejší ústřední výbor i odbor pro stavbu cest a chýší byl neobeznáhl s poměry v saviňských Alpách.

*) Práce na stezce saviňskou podružnicí r. 1894. započaté musily přestatí 9. října. Zdola nemohla již býti upevněna lana. Avšak tato část cesty byla roku 1899., — ač nebyly činěny opravy — úplně schůdna. V době, kdy žádala celská sekce D. Ö. A. V. o subvenci, nebylo ani možno ohledati stezku, kterou zřídila saviňská podružnice; tehdy bylo vše několik metrů pod sněhem.

V samém Turském Žlebu byla umístěna jen dvě lana — celkem 120 m délky. — Za tuto práci održel vůdce Piskernik smluvených 220 zl.; lana dodal celský odbor. Nikomu poměrů znalému nebylo tajno, že tato cena za stezku skoro 2 hodiny dlouhou, z čehož polovina založena býti musela v terrainu nejtěžším, nebyla dostatečna, aby provedeno bylo něco řádného.**)

H. Hess, který ohledal cestu 16. září 1895., psal v „Zeitschriftu“ D. Ö. A. V., vydaném roku 1896., toto: „Nalezli jsme žleb, který místy skloněn je na 50° a pokryt zmrzlým sněhem, tvrdým jako sklo. Lana jsou upevněna jen na horním konci, visí tedy volně nad sněhem, a chtěli-li jsme si uspořiti práci, sekati stupně do sněhu, byli jsme nuceni, vytahovati se po lanech jako při šplhání v tělocvičně. V poznámce praví Hess: „nyní jsou lana na východní straně rokli položena a upevněna.“**)

Profesor Frischauf byl v Turském Žlebu 7. září 1897. Vůdce Piskernik prohlásil, že lana byla toho roku ještě koncem srpna pod sněhem; jedno z nich bylo na dlouhý kus neupevněno a blíže horního konce až na dva pramenky úplně prodřeno; kdo by se byl chtěl dostatí nahoru jako při šplhání v tělocvičně, toho by byla nevyhnutelně stihla katastrofa, poněvadž by se bylo lano nezbytně přetřhlo.

Poněvadž odbor celský upadl opět ve starou nečinnost jako před r. 1894., žádal prof. Frischauf 19. června 1898. ústřední výbor D. Ö. A. V., aby domácími pracovníky dal upravití stezku v Turském Žlebu vzhledem k tomu, že úprava celského odboru je nebezpečna pro špatný stav lan. Žádost tato byla však v červenci zamítnuta.***)

Stezka Turským Žlebem zůstala tedy jako dříve — zbožným přáním.

Avšak vzhledem k tomu, že r. 1900. bude provedeno nové měření výšek Saviňských Alp c. a k. vojenským zeměpisným ústavem, bylo velice žádoucí, aby do té doby poskytnuta byla možnost, pronéstí turským žlebem vědecké nástroje. Bylo zajisté vhodné pomýšletí na to, aby práce saviňskou podružnicí r. 1894. započatá byla dokončena.

Abý mohl býti dobře posouzen plán stavby stezky turským žlebem, je třeba zmíniti se o topografických poměrech jeho.

Pravou stranou rokli ve smyslu orografickém (tedy levou při výstupu) je vedlejší hřbet horský, který spadá od hřebenu Turské Gory (asi 2195 m). Tento končí ve příkrý vrchol — Frischaufem zvaný „vrchol Piskernikův“, jehož sráz k Turskému Žlebu jest dlouhá, hladká, jakoby kolmá stěna, skrze kterou je nemožno upravití jakoukoli stezku.

Na levé orografické straně žlebu (na pravé při výstupu) jest nejdříve velice příkrá skalní stěna. Nevysoká skalní zeď a převislá stěna tvoří tu při vchodu jakousi chráněnou sluj; zde třeba bylo začítí stavbu stezky.

Asi 40 kroků dále v rokli jest žlab, kde lze nahoru léztí po stupňovitě uložené skále. Na této straně rokli je hojně skalních ryh; po celé cestě je jich celkem deset, z nichž první čtyři jsou hlubší, ostatní

*) Ježto lana 120 m dlouhá a upevnění želez stojí nejvýše 60 zl., zbylo celské sekci z povolené sumy 170 zl. O tom, jakým způsobem užívá odbor celský subvenci spolku, bylo pojednáno v č. 19. listu „Südsteirische Post“ 1896.

**) Cestu nad těmito lany upravila saviňská podružnice Sl. Pl. Dr. r. 1894.

***) Statný vůdce Piskernik opravil r. 1898., jakmile jen pro sních to bylo možno, nebezpečná místa; odbor celský vyzval jej k tomu (po skončené práci) teprve v říjnu r. 1898.

mělké. Nad vchodem do rokle jsou skály stupňovité na mnohých místech, tak že tu zdálo se provedení stezky možným s nevelkým nákladem. Na této straně také nepadají kamenné laviny; v hořejších částech stěny vidíme na blízku i kamzíky, čehož na levé straně není.

To vše nutilo nevyhnutelně k tomu, aby cesta byla založena po pravé straně rokle, stoupáme-li od chýše Okřešelské. (Dokončení.)

✱

Něco o Jezersku. *)

Jezersko (nebo Jezero, jak občas také se píše, Oberseealand) spojuje v sobě všechny podmínky, jež je činí způsobitým státi se střediskem světového ruchu turistického, ba neváháme je v tom ohledu řaditi mezi nejproslulejší místa Alp rakouských i zahraničních. Není-li jím posud, sluší příčinu toho hledati jediné v tom, že leží mimo směr posavadních hlavních proudů turistických, na cestě ještě málo vyšlapané. Avšak važno si toho a užijme, dokud čas ještě, trochu těch idylických poměrů, než turistu vytlačí lázeňský host. Jsme si toho dobře vědomi, že podaří-li se nám obrátiti pozornost širší k tomuto skvostu přírody alpské, s rostoucí návštěvou též požadavky, komfort i luxus poroste, a tak mnohý rys, jenž nám nyní krajinu i lid tím dražšími činí, bude setřen; avšak co naplat, to přirozený běh věcí. Tam, kde před 30 lety stanula jen noha odvážného pionéra alpinismu, po 10 letech stála již útulná alpská chýše, po řadě dalších let horská hospoda, dnes hrdě vypíná se nádherný hůtel, v jehož luxusním zařízení skutečnému alpistovi daleko již není tak volno, jako když místo table d'hôte o pěti mísách měl k večeri kus sýra nebo špeku, místo perového lůžka tvrdou pryčnu s jednoduchou zíněnkou, za to však místo mezinárodního reje a šumu hotelových kasáren velebný klid a poesii alpské noci. Či má alpista, když nový takový poklad odkryje, jako lakomec jej ukrývat, aby jiný z něho těšit se nemohl? Nikoliv, jen ať spějí k němu všichni, kdo upřímně se dovedou radovati z jeho nádhery, a naroste-li časem dav těch, kteří přicházejí spíše, aby byli viděni, než aby viděli, přes příliš, až nám je z toho nevolno, jaká pomoc, uděláme místo a s povzdechem obrátíme své kroky jinam a vydáme se na novou cestu výzkumnou; vždyť ten svět alpský chová v sobě nevyčerpateľný poklad, a vždy se zas pro nás najde nový útulek.

Ač Jezersko má, jako většina horských obcí, velmi značnou rozlohu, tak že vlastně k němu čítati sluší celé údolí od hranice kraňsko-korutanské až po Jezerní horu, tož přece rozumíme, mluvíme-li o Jezersku bez bližšího označení, vždy část jeho (nazv. Horním Jezerskem), která skládá se ze dvou volných skupin tůlicích se k oběma kostelům místním, Sv. Osvaldu v dolejší a sv. Ondřeji v horní části. Porůznu roztroušeny jsou i podél silnice, oba díly spojující, jednotlivé statky a domky, kdežto největší dvorce leží na okolních srázných stráních uprostřed majetku, k němuž patří, a znamenitě doplňují svou úpravou i přívětivým vzezřením ladný obraz krajiny. Obyvatelstvo,

*) Vyňato z průvodce Jezerskem a okolím, který vydán bude odhorem v nejbližší době.

jehož se čítá něco nad 500, žije v poměrném blahobytu; aspoň nevystupuje tu chudoba nikde ve formách odpuzujících a žebrota nepatří k místním zvyklostem. Jest dobře, když turisté také této stránce věnují pozornost, neboť všude tam, v krajinách četně cizinci navštěvovaných, kde dnes se žebrotou, ať nepokrytou, ať v roucho výdělků se halčí (za služby nebo požitky ceny více než pochybné), se setkáváme, bývají to zpravidla turisté sami, kteří vypěstovali nešvar ten.

S obyčejným způsobem alpského hospodářství, spočívajícím hlavně v chovu dobytka, shledáváme se ovšem i zde, a každý větší dvorec má vlastní rozsáhlé salaše na okolních horách. (Stallerova, Ankova, Roblekova planina atd.; planina = alpa, salaš). Majetek pozemkový větších dvorců selských mívá často rozlohu velmi značnou, až mnoho set jiter. Každý dvorec takový má od pradávna nezměněné své jméno, jež také přechází na nového majitele, třeba by vlastní jeho jméno znělo zcela jinak. Anko, Makek, Roblek, Virnik a j. v. jsou jména jednotlivých takových dvorců, a nikomu nenapadne nazývati na př. majitele prvního z nich jinak než Anko, ačkoliv právě jeho jméno jest p. Sajevič, jehož rodina již hezky dlouho statek ten drží. Kromě salašů patří k selským statkům též rozsáhlé komplexy sedláků. Pro zpracování půda mimo majetek obecní vlastnictvím domácích sedláků. Pro zpracování dříví z lesů má každý z větších majitelů vlastní pilu na vodní síle, o níž zde ovšem nouze není. I zkušený odborník často se podiví, jak jednoduchým a při tom důmyslným způsobem dovede tu prostý lid využití živé síly tekoucí vody. Tyto četné malé, vesele bez přestávky ale též všeho obtěžování okolí pracující závody oživují krajinu a jsou bůhdíků jediným průmyslem zdejší. Tovární komín a lomožný lopot strojů jest daleko široko věcí neznámou.

Lid domácí jest bodrý a naskrze poctivý. Nenačil se sice posud třpytnými vábidly a úlisným nadbíháním lákati k sobě cizince, nepohlží však naň také jako na pouhý předmět výdělků, jehož cena řídí se dle toho, mnoho-li zisku z něho kyne. Zásada, v době co nejkratší cizince co možná nejvíce oškubati, je zde posud neznáma.

Nářečí, kterým lid tu mluví, jest poměrně čisté a blíží se snad nejvíce spisovné slovinčině, což o mluvě lidu v jiných krajinách Slovinci obydlených (zejména na Štýrsku) nelze tvrditi. Jest vůbec ku podivu, jaké různosti jazykové mluva lidu slovinského, poměrně tak málo četného, vykazuje. Posud jest Jezersko nejpevnější baštou slovinskou v Korutanech, a kromě Sv. Jakuba v Rožném údolí jedinou obcí korutanskou vůbec, která má školu ryze slovinskou. Ve všech ostatních obcích slovinských jsou školy německé. To ovšem jest v první řadě zásluhou statečného starosty jezerského a zemského poslance na sněmu korutanském p. Fr. Muriho. Tento moment národní měl by v řadě neposlední hýti pobídkou českým turistům, aby kraji tomu věnovali svou pozornost.

Kdež jinde může ten těžce zkoušený lid slovinský na Korutansku posily a potěchy hledati než u bratrských kmenů slovanských, a kdo může pro útrapy jeho lepší porozumění míti než my. Víme sice velmi dobře, že politika a turistika spolu se nesnášejí, a že bylo by špatným osvěžením, chtít o prázdninách provozovati národní agitaci, o to se však nejedná. Účel návštěvy české v tom směru postrádá naprosto rázu výbojného a za nynějších poměrů netřeba se v Jezersku nikomu báti nepřijemnosti; cítíme

se tu v každém ohledu mezi svými, jako doma. Oč hlavně běží, jest, aby poměry ty byly zachovány, aby sebedůvěra lidu domácího byla posilněna. A k tomu jest četná návštěva z krajů národně spřízněných prostředkem nad jiné vhodným. Posloužíme tím také sami své věci národní, utužíme-li ten svazek přátelský.

L. Mareš.

Ze slovanských Alp.

Něco o české chatě. Z obšírného dopisu, jež zaslal jeden z největších znalců celých východních Alp předsedovi našeho odboru, vyjímáme toto: Chata jest bez odporu nejkrásnější v celých jižních vápencových Alpách; velkolepostí polohy pak sotva předčí ji chýše postavené v Ampezkých Alpách, ba mám za to, že se jí rovnají. — V dalším praví pisatel, že vynasází se o to, aby dostavnik poštovní (lehký, rychlý pohodlný vůz) dojížděl z Kráně až do Jezera, a doufá pevně, že se mu to zdaří.

Cílá Saviňská podružnice našeho družstva upravila letos cestu z Robanova kotu do Kocbekovy chýše pod Ojstricu.

Na Triglavu byl 4. a 5. září neobyčejný rozhled. Turisté, kteří těch dnů byli na vrcholu, viděli krásně moře s Benátkami a hornoitalskou nížinou, k severu pak až Dachstein.

Na Kredarici u chýše Sl. Pl. D. užstva (2515 m) pod Triglavem byla v srpnu nejnižší teplota 0° C, nejvyšší 14° C. Dne 21. srpna sněžilo. — Jak sděluje Planinskí Vestník, byl v noci z 12. ke 13. září na Kredarici takový víchr, že vyrazil a odnesl dveře u vchodu do kuchyně. Přítomný vůdce Šmerc z Mojstrany ujišťoval, že nepamatuje takového orkánu.

Zajímavé pozorování bylo učiněno 6. září cestou s Kocbekovy chýše na Ojstricu. Rozdíl výšky činí 580 m; přesný výškový aneroid klesl o 41 mm. Jak známo našim čtenářům, je Kocbekova chýše nyní meteorologickou stanicí.

22. a 23. září napadlo od Saviňských Alp až po severní vápencové Alpy východní množství sněhu, který již ve výši 1000 m nad mořem zůstal ležeti.

Voda vaří se na Triglavu již při 90·8° C, na Kredarici při 92° C. Nejmladší horský turista, který vystoupil na Triglav, je 9letý syn váženého turistu slovinského p. Knafelce. Hošík došel bez obtíží s otcem na vrchol 6. srpna t. r.

Chýše Canyňská (1810 m) poblíže Bovce (Flitsch) na svahu Monte Canina (2582 m) byla letošního roku upravena gorickou sekcí D. Ö. A. V. Klíč k chatě má poštovní a vůdci Josef a Jan Mrakič v Bovci.

Nová cesta na Risnjak. Mezi vrchy chorvatského Krasu zaujímá první místo Velký Risnjak u Černého luhu. Od Smrekovce, kde je turistická chýše, vedla cesta na Malý Risnjak přes strmé stráně a útesy. Loňského roku, jak sděluje Hrvatský Planinar, slíbil knížecí nadlesní v Bílé Vodě, p. Moravec, že do roka překážky odstraní, a také skutečně svému slovu dostal, zřídil novou cestu od Smrekovce na Malý Risnjak (1428 m), pokud se týče na Šloserovu lučinu. Cesta ta vede přímo ze Smrekovce bukovým lesem, vytesána je ve skále a vine se povlnně v libém stínu, vůči brzy delší, brzy kratší záhyby, na Malý Risnjak až do obvodu zakrnělé kleče. Kládívo tu roztlouklo mnohý kámen, rozdrobilo mnohou skálu a ostrá sekera oklestila a vykácela mnohý kmen. Skromná tabulka s nápisem: „Cesta na Risnjak 8. července 1899.“ označuje den, kdy byla cesta dohotovena a otevřena, čímž celému kraji přibyla znamenitá vymoženost stejně jak pro domácí turistiku chorvatskou, tak pro Gorský kraj zvláště. Pan Moravec má ještě v úmyslu zříditi dále cestu od Šloserovy lučiny až na Vel. Risnjak a na Dvořákovu skálu, nejvyšší to bod (1528 m).

Protěž (chorvatsky bjelolist) v Chorvatsku. Prvý, který našel bjelolist v Chorvatsku, a to na Velebitu a na břehu Srnopasu (1386 m) u Gračace, byl nyní již zesnulý Zelebor, býv. adjunkt vídeňského musea. To bylo r. 1863. nebo 1865. R. 1873. byla protěž objevena na Vel. Risnjaku, r. 1883. na Vel. Sněžniku (1506 m), r. 1886. na vrchu Guslickém (1354 m), sousedním Medvrhu (1427 m) a Malém Sněžniku, současně byla zpozorována na Zelenci (1442 m), tedy všude na vrších

okresu čabarského. Bjelolist vyskytuje se též na Burném Bitoraji u Fužiny. Také na „bílých skalách“ roste protěž; tu ji dne 21. července t. r. objevil pan K. Hire na stěnách dolomitových. (Hrv. Plan.)

Zřízení hotelu s léčebným ústavem na Sljemenu. Sbor lékařů pro Chorvatsko a Slavonii rokoval v jedné ze svých měsíčních schůzí o zřízení léčebného ústavu na vrcholu Sljemenu (1035 m) severových. od Záhřebu a všem kruhům doporučil jednomyslně zřízení hotelu s léčebným ústavem a to vzhledem na velice příznivé poměry klimatické, které byly zjištěny mnohaletým pozorováním meteorologickým. Na Sljemenu je hojnost zdravé pitné vody, plno bujné vegetace s lesy listnatými a jehličnatými. Ze Záhřebu vede na „Sljeme“ pohodlná cesta. (Hrv. Plan.)

Novou cestu v Karavankách z Kepy na Babu otevřela letos koncem července Kráňská sekce D. Ö. A. V. Zřízením této cesty je možno lehce ve dvou dnech projít po celém hřebenu Karavank z Kepy až ke Stolu a sestoupiti ještě do údolí. Cesta vede stále skoro po hřebenech a přes všechny vrcholy Karavank s rozsáhlými výhledy na sever i na jih.

K neštěstí, které stihlo sl. Johannu Steinovu na Velkém Poncu u Manhartu, slíbili jsme v předešlém čísle ještě se vrátiti. Jak známo, činily „Mittheilungen des D. Ö. A. V.“ vinno Slovensko Plan. družstvo za toto neštěstí, poněvadž prý cesta na Veliko Ponco byla špatně značena a záchranná akce špatně a pozdě byla podniknuta. Prohlásili jsme, že tomu tak není, a charakterisovali jsme krátce zprávu německého listu. Dnes dodáváme: Všecky cesty Sl. Pl. družstva jsou značeny výborně, a bylo by si přáti, aby cesty jiných alpských spolků byly takto označovány. Přesně, znamenitě označení cest slovinského družstva známe dobře my i všichni turisté, kteří chodí v slovanských Alpách. Značená cesta Sl. Pl. dr. končí na středním Poncu, odkud je třeba vůdce na Veliko Ponco. Sl. Steinova to věděla, chtěla si také vzít vůdce, avšak taxa zdála se jí býti vysoká, i šla sama po nebezpečné cestě. V nové chýši Sl. Pl. dr. na Planici napsala 26. srpna tato slova: „Du Schicksalslenker aller Lebenden, dir gehör' ich an. Führ' mich unversehrt nach Ratschach ohne Mann.“ — A za to, že šla sl. Steinova po nešťastné cestě bez vůdce, je prý družstvo naše vinno její smrti. — Odbor radovlický, jehož sídlo vzdáleno je po dráze od Rateč 45 km, dověděl se o neštěstí 27. srpna večer, dlouho po odjezdu posledního vlaku. Hned byl vyslán do Rateče člen po velocipedu, a prvním ranním vlakem odjela výprava ku záchraně, po případě ku vyhledání mrtvoly. Všecky podmínky, které kladou se na spolky turistické, byly tedy Sl. Plan. družstvem splněny. — „Mittheilungen“ zmiňují se také o tom, že nebylo při spouštění mrtvoly se skal dbáno dostatečně piety, jaká náleží zemřelému. To je plně vyvráceno „Planinskim Věstníkem“ určitými dady, a proto nechceme tuto hnusnou věc čtenářstvu našemu podrobněji sdělovati. — Byli jsme nuceni v zájmu družstva rozepsati se šíře o věci, aby nikde nebyla vzbuzena pochybnost, že družstvo nekonalo svou povinnost, a jsme neradi, že jsme v tomto případě musili vystoupiti polemičky. Bylo to však nutno. Litujeme, že turistický list propůjčil své sloupce řádkům, diktovaným nepřítelny vášní proti Slov. Plan. Družstvu, a že počínal si tak strannicky, že neuveřejnil ani opravu družstvem mu zaslou. — Ještě jen dodatek: Ve dlouhé zprávě „Mittheilungen“ uvádí se, že značky po cestě na Ponco náležejí do velkého počtu označení, které nezkušenou rukou byly provedeny firmou Sl. Plan. Družstva, a při kterých nelze se dopátrati důvodů vhodnosti, potřeby a znalosti, která prý přece alpským spolkům měla býti vlastní. A tu připomínáme toliko toto: Německý časopis „Oest. Touristenzeitung“ zmiňuje se v čísle z 1. září t. r. o neštěstí, které stihlo 19letého gymnastu J. Friedmanna na Hochstauffenu u Reichenhallu pro špatně označení cesty. A toto špatně označení je ve třech letech již druhou příčinou neštěstí na Hochstauffenu! Zmínka tato vztahuje se přece na někoho jiného, než na Sl. Pl. družstvo! Toto značí své cesty vždy zkušenou rukou.

Oprava. Slavná redakce! V čísle 1. Alpského věstníku za měsíc říjen uveřejněno je ve zprávách, že mezi hostmi letošními na Jezersku byl též Dr. Heřman Šikl s chotí a dcerou z Plzně. Poněvadž tatínek má jen mě a já nejsem dcera, nýbrž syn, žádám tímto podle § 19. tiskového zákona zdvořile za laskavé uveřejnění této opravy v čísle příštím anebo nejdéle po tomto následujícím a znamenám v hluboké úctě Heřman Šikl mladší.

Ze západních Alp.

Počasí v Alpách nejvíce na jihozápad položených bylo letos ku podivu špatné. Kdežto ve středním řetězu Alp byl velkou většinou čas suchý, přelétlo v západních přímořských Alpách mnoho, a bouřek bylo nemálo. Tak v červenci bylo 18 bouřek na Mont Monnieru.

První výstup na Mont Blanc roku 1899. podnikl Angličan A. S. Heley 8. června. Lonského roku dostihl první turista vrcholu 22. června, roku 1897. pak 14. června.

Na Mont-Blanc vystoupilo letos dle záznamů činěných v Chamonix 146 turistů. Počet tento není však úplný, poněvadž v něj nejsou pojatai turisté, kteří šli sami na vrchol.

V Chamonix vzbudil podiv anglický turista Tunstall-Moore z Dublinu, který za několik málo dnů v červenci vystoupil na Grands Charmoz, Aiguille du Géant, Dent du Requin a na Aiguille du Grepon; výstupy jsou všechny velice těžké a i pro turisty prvního řádu nebezpečné.

21 členů lyonského odboru francouzského alpského klubu podniklo v polovici července cestu z Courmayeuru přes Col du Géant do Chamonix, jeden z nejkrásnějších pochodů v celých Alpách. Jak Revue Alpine sděluje, byl pochod poměrně lehký, poněvadž poměry na ledovcích byly velmi příznivé. Tutéž cestu vykonali r. 1897. čtyři členové našeho odboru za času nepříznivého, kdy líčen v cestopisných knihách pochod serraky ledovců Tacul a Mer de Glace jako těžký. Leč i tehdy byl pochod sice poněkud namáhavý, ale vysoce zajímavý. Na Colu de Géant je nyní postavena velká, pohodlná chata, kde může přenocovat 40 lidí.

V Grenoblu jest šest alpských klubů: Iserský odbor alp. klubu francouzského, La Société des Touristes du Dauphiné; La Société des Grimpeurs des Alpes, La Société des Alpinistes Dauphinois, Le Club des Ascensionistes Grenobleis a Le Rocher-Club. Členem tohoto posledního klubu může státi se jen ten, kdo prokáže, že vykonal aspoň dvě skalní tury „prostředně nesnadné“ bez vůdce.

Z přímořských Alp. Strážce observatoře na Mont Monnier (2741 m) v Alpách přímořských, který žije celý rok na vrcholu a podává denně zprávy observatoři pařížské, oženil se před nedávnem. Jeho choť chce sdílet s ním, život po celý rok na vrcholu.

V kantonech jižních a jihozápadních Švýcar byla podniknuta letos úředně měření 31 ledovců. Z nich za poslední rok zmenšilo se 25; dva se zkrátily, přibylo na šífce. Toliko ledovce Boveyreský (na cestě z Orsières k velkému sv. Bernardu), Kaltwasserský (blíže Simplonu), Ferpècleský (blíže Sionu) a Corbassierský se prodloužily k údolím. Ledovec Zinalský zkrátil se za poslední rok o 30 m, Saleinazský (blíže Orsières) o 23 metry.

Ve Frasserands-sur-Argentière v údolí Chamonixském napadlo v zimě 1898.—1899. pět metrů 50 cm sněhu, stejně asi jako v předcházející zimě; r. 1896.—1897. napadlo sněhu 6 m.

V distriktu Davoském bylo dle „Bulletin officiel des chasses“ zastřeleno r. 1898. dvanáct orlů, 640 lišek, 1438 kamzíci.

*

Z východních Alp.

Na Ortlesu bylo 14. srpna 60 lidí. Bylo to podobně jako r. 1895., kdy jednoho dne bylo na vrcholu 45 turistů a 25 vůdců.

Výstupy. Na Ortlesu byl letos první Mnichovák p. Schrödter dne 2. června; nejvyšší vrchol Zillerthalský Hochfeiler slezli turisté z Vídně již v letnicích, Valisský Breithorn (4171 m) tři dámy v polovici června, Rothhorn tamtéž; největší vrchol valisský, dostihli dva Angličané se třemi vůdci 14. června; Mont Cervin (Matterhornu) učiněna první návštěva letos teprv 14. července, za to však Dentu du Midi již 14. května.

V Pitzthalu (východiště je stanice Imst na Arlberské dráze) zlepšena byla letos vozová cesta do Mittelbergu, rovněž byly opatřeny větším pohodlím hostince v Arzlu, Steinhofu, Wenssu, Plangerossu i v Mittelbergu.

Nové vydání knihy „Der Hochtourist“ od Purtschellera a Hessa ve třech dílech, vítané pro každého, kdo podniká opravdové horské tury, jakož i Mayerův cestopis „Deutsche Alpen“ líčí též mnohé nové výstupy ve slovanických Alpách, které nebyly v dřívějších vydáních popsány. „Hochtourist“ líčí výstupy ve východních Alpách na 2040 vrcholů se 460 přechody. — Pro naše působení v Alpách, pro Alpy Saviňské, bude ovšem nejdůležitějším a nejspolehlivějším průvodcem dílo, které vydá sepsáním p. L. Mareše náš odbor, a které se již tiskne, jakož i Kocbekův a Kosův „Vodník za Savinske planine“.

Admont. Kdo z našich krajanů na cestě do slovinských Alp zapadne do Admontu, tomu vřele doporučujeme hotel Sulzerův. Ovšem nechceme a nebudeme dělati reklamu nikomu. Avšak v místech tak známých, jako Admont, distane se často turista do hotelů drabých, kde třeba ani není slušně obsloužen. Pisatel, který s druhem v září pro bídné počasí musil utíkat ze slovinských Alp k severu a stávil se v Admontu, aby v Alpách mohl podniknouti ještě tury, vzpomíná dobrého pobytu a láce v prostém, příjemném domu pana Sulzera, jeho neobyčejné ochoty v každém směru a dobrých rad turistických.

*

Chaty.

Dolnorakouský horský spolek postavil na svahu Raxalpy blíže almy Pehorovy novou chýši, řeč. Habsburgerhaus.

Chata Schmidta-Zabierowa byla zřízena sekci pasovskou něm. rak Alpenvereinu na horní Wehrgrube mezi Reithornem a Hinterhornem v Alpách Loferských ve výši 2004 m. Vede k ní nově upravená cesta z Loferu (4 hodiny).

Pod Velkým Gölleem blíže Berchtesgadenu stávi odbor Sonnebergský D. Ů. A. V. na sedle Eckerškém ve výši 1771 m chatu, ve které bude hospodářství v létě i v zimě. V chatě, ve které bude 6 pokojků a společná ložnice, může přenocovati na 30 turistů. Chýše má býti hotova v srpnu 1900.

Chata Plaunská v Zillerthalských Alpách v Kuchelmooskaru (Zillergründl) byla otevřena 19. července t. r.

Brunšvícká chýše v Pitzthalu byla navštívena loňského roku 649 turisty a 450 vůdci a nosiči. Z turistů byly 102 dámy.

Chata Osnabruckská v údolí Grosselendském ve skupině Ankogelské byla dne 24. července t. r. otevřena ve výši 2040 m.

V Kaisergebirge, 2 hodiny od Elmau, otevřel 15. srpna akademický odbor berlínské sekce D. Ů. A. V. chýši v tak řeč. Kübelekaru.

14. srpna otevřela sekce Landshutská D. Ů. A. V. chýši na sedle Wildsee u Set. Johann in Tirol.

Na Tête Rousse (3395 m) ve skupině Mont Blancské byla zřízena dvěma vůdci ze St. Gervais chýše s hospodářstvím. Tato chata usnadňuje výstup na Aiguille du Gouter i na Mont Blanc.

Chata Durierova na Col de Miage ve skupině Mont Blancské, která byla letos postavena, má tři lůžka a je zásobena proviantem.

Refuge d'Izoard v Dauphinée (2300 m), jež zřízena byla za Napoleona I. v departementu Hautes-Alpes velkým nákladem, s fačadou mramorovou a sochařskými ozdobami, byla letos péčí dvou francouzských turistů státním nákladem důkladně opravena. Chata má tři světnice. Zajímavo je, že začátkem století bylo pro chatu pořízeno skvostné schodiště, které musilo býti prodáno, aby byli zaplacení dělníci; na místo schodiště objednan byl žebřík, po kterém dlouhá léta lezli turisté do pokojů.

Novou Refuge Torino na Col du Géant navštívilo letos přes 300 turistů; z těchto bylo 133 Italů, 76 Francouzů, 51 Angličanů.

Dvě ochranné chýše blíže Saint-Jean-d'Arves v Savojsku byly letošního roku smeteny lavinou na 300 m do údolí.

Ve východních Pyrenejích, na sedle Courtalets nad Perpignanem pod vrcholem Canigou (2785 m) byla zřízena letos velká chata ve výši 2200 m, ku které vede jízdní cesta. Chata má pět pokojů kromě společné ložnice. Francouzská vláda přispěla na stavbu chaty 1000 franky.

*

Cesty.

Heilbronská cesta po hřebenu Allgavských Alp od Hohes Licht k Mädele-gabel, která velkolepým zřízením po strmých skalách může se rovnat velké spojce, kterou podniklo Sl. Plan. družstvo v Saviňských Alpách z Logarského údolí turským žlebem na Skutu, Strucu a ke mlynarskému sedlu nad naší chatou, byla letos otevřena a navštívena množstvím turistů. Výhledy z cesty pro turisty bez závrati naprosto bezpečné na sever a zvláště na jih jsou daleké a nádherné.

V okolí sedla nad jezerem Karerským, kde postaven je velký hotel společnosti, které náležejí nové, ale velmi drahé hotely v Trafoi a Suldenu, bylo zřízeno mnoho cest; jako cesty horské zasluhují zmínky pohodlná cesta na východním svahu Latemaru, vedoucí do výše 2250 m, a stezka na latemarské sedlo (asi 2200 m), usnadňující velmi výstup na vrchol Latemaru.

D. Ö. A. V. povolil na letošní valné hromadě na cesty příspěvek celkem 10830 marek. V této sumě nejsou ovšem zahrnuty výdaje jednotlivých odborů.

*

Dráhy.

Ze stanice Sattledt na dráze Wels-Unterrohr bude v brzkou stavěna dráha do Grünau v Almthalu na severní straně Prylské skupiny, nám Pražanům z Alp nejbližší.

Dráha z Viège do Zermattu jezdí od letoška pravidelně každý rok do konce října.

Ke stavbě elektrické dráhy z Brunnecku do Taufersu byla udělena předběžná koncese ministerstvem železničním.

Dráha z Davosu na blízkou Schatzalpu bude otevřena jistě příštím rokem. Dráha tato má dopravovat nejen výletníky, nýbrž i led do údolí z jezera nad tratí ležícího.

Po elektrické dráze na Pannu, vlastně po dvou její stanicích: Eiger-gletscher a Rothstock (2500 m), dopraveno bylo letos přes 20.000 osob. V srpnu byl nával velký; správa dráhy dopravila v tomto měsíci 11.447 osob, ač pro opožděnou dodávku nových lokomotiv mnoho osob musilo být odmítnuto. Velmi četné jsou prý návštěvy profesorů technických odevšad. Na pokračování dráhy se pracuje. Dle všeho zdá se, že dráha slušně zúrokuje kapitál.

*

Různé zprávy.

Německorakouský Alpský spolek (D. Ö. A. V.) konal letošní valnou hromadu v Pasově 12. srpna. Počet členů byl 44.425, o 1983 více, než v téže době r. 1898. Rozpočet na r. 1900 činí 300.200 marek; dle něho vydá spolek budoucího roku na své publikace („Mittheilungen“ a „Zeitschrift“) 165.500 marek, na stavby cest a chat 66.000 marek (s příspěvky odborů celkem 108.844 marek), na vědecké podniky 7000 marek atd. Letošního roku bylo otevřeno nových 10 chat; celkem postavil D. Ö. A. V. dosud svým nebo svých členů nákladem 191 chýší. Ohromné výsledky jediného spolku byly ovšem docelny tím, že nejen správa, nýbrž i jednotliví členové byli a jsou po celém světě alpském známi obětavostí a nadšením pro zvelebení Alp. Exempla trahunt!

Pilatus, známý vrch švýcarský, slezl spisovatel Konrad Gesner r. 1518., tedy skoro před 400 lety. V cestopise svém, o němž činí zmínku F. Gribble v Londýně ve spise o slézání hor za dřívějších dob, praví Gesner o výstupu: „Zde není ničeho, co ruší, ničeho, co obtěžuje; nenacházíme tu hluk a hmot měst, hádku lidí. Zde obklopeni jsme horami, a zdá se nám, že v hlubokém a svatém tichu cítíme onu celou harmonii nebeských sfér. — Je příjemno, vzpomínati námahy a nebezpečí, které jsme prožili, a rozprávěti o nich s přátely. Radost je tím větší, když zažijeme ji po těžké práci. A tužíme tím své zdraví, máme-li dosti zdravé tělo.“

Okresní hejtmanství v Kufsteinu vydalo zákaz, směřující proti shazování kamení v horách a střelení z revolverů, jež je někdy zvláště oblíbenou nebezpečnou hrou těch, kdo poprvé jsou v horách a nevědí ani, že hra tato může být i osudnou turistům, lesnímu personálu, četnictvu a domácím lidem. Pro toto nebezpečí upozorňuje okr. hejtmanství, že čin takový je trestný, i když nastane poranění člověka. Horským vůdcům uvádí se v paměť, že jsou povinni podobné případy zamezit, a nepodaří-li se to, ihned ohlásit. Vyňaty jsou ovšem případy, kdy vyšel turistý je akustickým signalem nebezpečí.

Casopis „Neueste Nachrichten“ v Mnichově věnoval těm, kteří byli letošního roku postiženi povodněmi v Alpách, 6000 marek. To je krásné. Věnování byla připojena poznámka: „Ausschliesslich unseren deutschen Brüdern in den oest. Alpenländern.“ To je nehezké a nelidské.

Těžký, avšak spravedlivý trest udělil zloději Janu Tuppingerovi krajský soud v Lubnu za vloupání se do Mugelské chýše rak. klubu turistů a za některé krádeže v blízkých salaších. Ačkoli cena ukradených věcí činila jen 24 zl., byl odsouzen obžalovaný, který již vícekrát byl trestán, na tři leta do těžkého žaláře. Přísné tresty, které stihly zloděje alpských chat i jinde, měly již za následek, že krádeže v chatách jsou již řídké.

Vulkanický výbuch v Alpách stal se před nedávnem na Monte Baldo, známé hoře nad Gardským jezerem, která naposledy r. 1810. chrhlila lávu do údolí. Po výbuchu tohoto roku zvedlo se pobřeží severně od Malcesiny o 3—4 m.

Ljubeten, nejvyšší vrchol Šary Planiny, byl po delší dobu pokládán za nejvyšší hrot balkánského poloostrova. Nyní, jak sděluje Sb. č. sp. z., byla výše než Olymp (2985 m), Musalla v rýlském pohoří (2923 m) a Jezerní hora (Göltepe) v perinském pohoří (2681 m).

Návštěva cizinců ve Švýcarsku roku letošního byla velmi značná; okrouhle lze udati počet jich na 2·5 milionu. Takovéto číslo již znamená mnoho pro zemi, menší než Čechy.

V Cině u Tsin-Tan (poblíže německého pobřeží) položen byl základní kámen k chýši na „sedlu naděje“ ve výši 750 m. nad mořem!

V jižní části střední Afriky objevil Rus Bulatovič nové, Evropanům dosud neznámé horstvo, táhnoucí se od severu k jihu na západním břehu řeky Omo, a sice na 36° stupni vých. délky a mezi 6° a 8·8° jižní šířky.

Výšky některých známých vrcholů v bolivských Andách — jak sděluje Sborník české společnosti zeměvědné — byly M. Conwayem vyměřeny takto: Ilampu 6560 m, Ancohuma 6617 m, Chachacomani 6350 m, Illimani 6405 m.

*

Zprávy spolkové.

První společenský večer našeho odboru konal se v sobotu dne 28. října. Návštěva byla přecetna, zábava byla velmi živá a čilá; vítali jsme se navzájem, vyprávěli o zažitém letě a o příhodách i zkušenostech, jež jsme si přivezli hlavně z našich Alp. A každý z nás vyslovoval přání, aby na rok mohl se zase podívat do hor slovinských. — Večer zahájil předseda odboru prof. Dr. K. Chodounský, vřele přivítav přítomné, načež pověděl nám mnohé zajímavé věci ze své letošní cesty. Přednášku svou nazval „z horských potulek“; tentokrát byla to toulka ve skupině Vyšší Gory a výstup na samu Vyšší Goru (Wischberg, Jof del Montasio). V přednášce dotkl se pan profesor dle našeho mínění velice šťastně a případně národnostních poměrů Slovinců korošských. Zajímavé bylo pozorovati, jak působila na přítomné turisty i neturisty slova předsedova, když líčil, jak poznal a naučil se milovati hory a toulky v nich. — Po přednášce přednesla sl. A. Veletoska, absolventka praž. konservatoře, skladby „Na láčkách“ od Dvořáka, „Jiskry“ od Moszkowského a Scherzo „Meřisto“

od Kaana z Albestu, a klidila za oduševnělou, nevšední hru pravé bouře potleskem plně zasluženého. Pan J. Germ potěšil nás zase vřelým, krásným přednesem písní „Cikánských melodií“ od Piskáčka, „Puškara“ a „Má dívka jak růže je“. Jak rádo vidí naše obecensvo p. Germa na podiu, ukázalo se opětně v sobotu. Pan Piskáček pěvce ochotně doprovázel na piano.

Nová podružnice Sl. Plan. Družstva v Kranji (Krainburg) začala již v letě svou činnost za předsednictví p. J. Majdiče. Kromě jiného upravil náš nový odbor mapu Kraiského okolí s cestami, která bude velice vhod také českým turistům, kteří zavítají do Jezera.

Slavnostní otevření chaty na Planici u Rateč, o němž jen krátce zmínili jsme se v předešlém čísle, účastnilo se více než 20 členů Sl. Pl. Družstva z Lublaně, dále velká společnost z Radovlice, z Bledu a Lesce, a též pěvecký sbor bledský. Z Chýše je skvostný pohled na Jurské Alpy, zvláště na Jalovec a Mojstroku. Ke slavnosti zaslal předseda našeho odboru vřelý telegram.

Noví členové našeho odboru, kteří se přihlásili ještě do konce roku 1899., neplatí dle usnesení výboru příspěvek členský za zbytek tohoto roku; příspěvek členský bude čítán již na rok 1900.

Noví členové odboru:

Pan Beneš Viktor, architekt v Praze.	
" Blažek J., řídící občanské záložny na Smíchově.	
" Blümel K., rada zemského soudu v. v. v Praze.	
" Červinka Otokar, úředník městských plynáren v Praze.	
" Gížek Ivan v Roztokách.	
" MUDr. Exner Ed. v Rybnu.	
Slečna Exnerova M., učitelka v Poděbradech.	
Pan Dr. Hácha Emil, koncipient zemského výboru v Praze.	
Paní Heringová Emilie, choť ředitele továrny na Smíchově (zaklád.).	
Pan Hering František, řídící továrny na Smíchově (zaklád.).	
" Holejšovský V. ze Slavětina v Praze.	
" JUDr. Hostaš K., zemský advokát v Klatovech.	
" P. Hraba K., administrator fary v Jezernu.	
Paní Hrazánková Marie, choť ředitele pojišťovny v Praze.	
Pan JUDr. Kolínský J., koncipient zemského výboru v Praze.	
" Krüschel Alois, velkoobchodník v Praze.	
" MUDr. Medař Václav v Praze.	
" MUDr. Pavlík J., universitní profesor v Praze.	
" Podhajský J., architekt a profesor v Praze.	
" Stoklasa Julius, profesor vysokých škol technických v Praze.	
" Schwarz F. V., vrchní účetní zemské banky v Praze.	
" Úzel Vincenc, c. k. berní inspektor v Ném. Brodě.	
" MUDr. Vlasák Erazim v Král. Vinohradech.	
Další výkaz o příspěvcích na českou chatu (do 19. října):	
Pan Alois Štěpán, inženýr v Praze	10 zl. — kr.
" JUDr. Zdeněk Strobach, advokát v Praze	10 " — "
Slavný okresní výbor v Čáslavi	10 " — "
Pan Josef Adler, vrchní inženýr v Chomutově	2 " — "
" Frant. Šašek, obchodník v Praze	3 " — "
" Otto Rosenberg, podnikatel staveb v Praze	5 " — "
Slavná ústřední záložna rolnická v Olomouci	10 " — "
Pan Vendelín Mácha, pekař a maj. domu na Smíchově	5 " — "
" MUDr. K. Rozsival v Brně	2 " — "
" Frant. Procházk, řídící zemské banky v Praze	5 " — "
" Frant. Zedník, správce továrny na Smíchově	5 " — "
" Karel Stüdl, vrchní úředník spořitelny v Praze	3 " — "
" Václav Machulka, vrchní inženýr v Praze	5 " — "
" Karel Friedl, c. k. okr. komisař v Král. Vinohradech	1 " — "
" Josef Svoboda, učitel při městské škole v Král. Vinohradech	1 " — "
" Karel Smitka, c. k. okr. komisař v Král. Vinohradech	1 " — "

Pan MUDr. Frant. Červenka v Král. Vinohradech	1 zl. — kr.
Paní Antonie Jelínková, vdova po inženýru v Král. Vinohradech	1 " — "
Pan Frant. Hladký, maj. firmy Hladký & Kyntera v Král. Vinohradech	1 " — "
Pan MUDr. Ed. Martin, městský řídící lékař v Král. Vinohradech	1 " — "
" Ed. Petrák, řídící školy v Král. Vinohradech	1 " — "
" Karel Hartiseh, c. k. soudní sekretář v Král. Vinohradech	1 " — "
" Frant. Petržilka, c. k. fin. koncipista v Král. Vinohradech	1 " — "
" Václav Červinka, maj. domu v Král. Vinohradech	2 " — "
" MUDr. Erazim Vlasák, městský lékař v Král. Vinohradech	2 " — "
Nejmenovaný	5 " — "
Pan Josef Wünsch, ústřední ředitel statku Kamenice	5 " — "
" Gustav Adámek, říšský poslanec v Praze	5 " — "
" Josef Bečka, stavitel na Smíchově	5 " — "
" JUDr. K. Šebesta, advokát v Praze	10 " — "
Slavný odbor klubu českých turistů v Domažlicích	10 " — "
Paní Františka Goldšmidová v Praze	2 " — "
Slečna A. Pokorná na Smíchově	2 " — "
Pan JUDr. Kazimír šlechtic Pokorný v Praze	5 " — "
Paní Marie Kulhavá na Král. Vinohradech	1 " — "
Pan Boh. Friedländer, maj. lázni na Král. Vinohradech	1 " — "
" J. Svoboda, c. k. okres. komisař v Král. Vinohradech	1 " — "
N. N., c. k. auskultant	1 " — "
Karel Horák, architekt v Král. Vinohradech	1 " — "
B. Staněk, inženýr v Král. Vinohradech	1 " — "
J. Sikyta, stavitel na Král. Vinohradech	1 " — "
J. Štěpánek, lékárník na Král. Vinohradech	2 " — "
Č. Borůvka, lékárník v Král. Vinohradech	100 " — "
Slavný klub českých turistů v Král. Vinohradech	5 " — "
Pan Vratislav Pasovský, architekt v Praze	5 " — "
" Viktor Beneš, architekt v Praze	10 " — "
" Adolf Matoušek, řídící c. k. dep. úřadu v Praze	5 " — "
" MUC. Lad. Klička v Praze	1 " — "
" JUDr. Edvard Baštyř, advokát v Praze	1 " — "
" Eugen Novotný, posluchač práv v Olomouci	2 " — "
" Dr. V. Hübschman, c. k. notář v Praze	5 " — "
" MUDr. šlechtic Jiruš, c. k. dvorní rada v Praze	5 " — "
" MUDr. Horbaczewski, c. k. univ. prof. v Praze	5 " — "
Slečna M. Exnerova, učitelka v Poděbradech	2 " — "
Paní Julie Jandoušová v Praze	100 " — "
Nejmenovaná	100 " — "
Nejmenovaný	5 " — "
Pan Dr. R. Krejčí, sekretář zem. výboru v Praze	2 " — "
" Alois Jirásek, školní rada, spisovatel	2 " — "
" MUDr. J. Mudra v Žebráce	2 " 43 "
Různý příjem	

Činí úhrnem . . . 513 zl. 43 kr.
s dřívějšími . . . 926 " 64 "

Činí úhrnem . . . 1440 zl. 07 kr.

V Praze dne 7. října 1899.

Další příspěvky přijímá pokladník českého odboru slovinského alpského družstva Dr. Stanislav Prachenský, advokát v Praze-II. Na Zderaze čp. 1947.

Věstník obdrží členové českého odboru slov. alpského družstva zdarma. —
Předplatné na rok I. zl. 50 kr., pro členy klubů turistických I. zl.
Věstník vydává český odbor slov. alp. družstva redakcí Dra Bohuslava Franty v Praze-II., Zahořanského ulice č. 1944.
Alpský Věstník vychází prvního dne každého měsíce, vyjímajíc červen, červenec, srpen, září.